

jo ogsaa en Fordel for Ligningsmyndighederne at faa en saadan Lov paa et saa tidligt Tidspunkt, at man er i Stand til at faa foretaget de Ændringer i de kommunale Skattevedtægter, som gerne skulde foretages, efter at Loven er vedtagen. Hvis vi skulde tænke paa, at ikke den nu forestaaende, men den næste Skatteligning skal kunne foretages efter de her foreslaaede Regler, vil det i Virkeligheden være nødvendigt, at Loven gennemføres i denne Rigsdagsssamling, men efter de overordentlig velvillige Udtalelser, der ere faldne, tør jeg maaske gaa ud fra, at dette heller ikke vil volde nogen Vanskelighed.

Johan Knudsen: Jeg hører til dem — og jeg tror, der i dette høje Ting findes ikke faa, som paa dette Punkt ere enige med mig —, som mene, at der blev lignet lettere og retfærdigere efter den gamle Formue- og Lejlighedsmetode end efter de nye Principper, som Loven af 15. Maj 1903 indførte, i alt Fald i de Kommuner, hvor Ligningsmyndighederne havde det rette Kendskab til Skatteydernes Formueomstændigheder og Skatteevne, hvilket dog var Tilfældet i langt det overvejende Antal Kommuner i Danmark. Jeg har i en Aarrække deltaget i Ligningen baade efter den gamle og den nye Lov, og jeg er kommen til det Resultat, at der var mindre Utilfredshed og færre Skatteklager før end nu. I de Kommuner, hvor jeg er kendt med Forholdene, faar man i mange Tilfælde Skattebeløbet bestemt paa den Maade, at man først bestemmer, hvor meget vedkommende Skatteyder skal svare i Skat, og dernæst faar den skattepligtige Indtægt frem, idet man lægger Kommunens sidste Ligningsprocent til Grund for Beregningen og tillige regner med de Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenter, som man vil bringe til Anvendelse, men dette ville dog ærede Medlemmer indrømme er Per Gantes Genvej.

Den Selvangivelse, paa hvilken Loven af 15. Maj 1903 hviler, kan være god nok, naar der er Tale om faste Indtægter og faste Udgifter, eller naar Indtægten kan konstateres af autoriserede Regnskabsbøger. Men jeg spørger Dem: hvor mange paa Landet føre et nøjagtigt Regnskab? Og selv om der for Ligningsmyndighederne fremlægges et detailleret Regnskab, hvordan skulde de saa kunne kontrollere dette Regnskabs Rigtighed? Hvor mange paa Landet medregne som skattepligtig Indkomst det, som de i Virkeligheden bruge? Jeg tror ikke paa en saadan Selvangivelse. Derfor er jeg imod Bestemmelsen i § 7, som saa

at sige fremtvinger disse Selvangivelser, der ofte ere mere eller mindre ud i det blaa. Jeg kunde endda gaa med til, at den, der ikke bruger Selvangivelse, som det staar i den gamle Lov, fortaber Retten til at gøre Indsigelse, hvis han ikke kan godtgøre, at Ansættelsen overskrider hans virkelige Indkomst med mere end 25 pCt.; men jeg kan ikke billige, at han, hvis dette er Tilfældet, skal betale Skat af den virkelige Indkomst med et Tillæg af 15 pCt.

Skatteloven af 1903 har efter min Mening ogsaa det Minus i Sammenligning med den gamle Skattelov, at den med det store Apparat, den sætter i Bevægelse, med Skatteraad og Overskatteraad har hidført meget betydelige Udgifter. I gamle Dage gjorde Amdtsraadsmedlemmerne dette Arbejde. De gjorde det gratis og vist lige saa godt. I alt Fald er Nærværelsen af det Medlem af Skatteraadet, der som Statist overværer Ligningsmyndighedens Arbejde — og hvorledes skulde han agere virksomhedsfuldt, da han jo ikke kender dem, om hvis Skat der forhandles? —, efter min Mening ganske overflødig.

I Konsekvens af, at jeg altsaa foretrækker det frie Skøn ved Skatteansættelsen, kan jeg kun være tilfreds med, at Grænsen for Nedsættelsen eller Forhøjelsen af Skatteydernes Indkomst udvides. Ligeledes kan jeg kun være tilfreds med Bestemmelsen om, at der i Indtægter under 1500 Kr. for Skatteydere, der have mere end 4 Børn, kan fradrages et Beløb for hvert Barn under 15 Aar. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) foreslog, at dette Fradrag skulde stige progressivt med Børnenes Antal, og ogsaa jeg har Sympati for dette Forslag. Men jeg kan ikke finde det rigtigt, hvad der blev udtalt i Gaar, at dette Forslag, hvis det gennemføres, overflødiggør Bestemmelsen om, at Nedsættelsesprocenten forøges, idet der dog er andre Grunde end Børneantallet, Sygdom og Arbejdsløshed o. s. v., som kunne gøre det ønskeligt, at Skatten nedsættes.

Det er med Rette gjort gældende af flere ærede Medlemmer, at Erhvervsskatten ikke hidtil har givet et Udbytte, der svarer til det Arbejde og Bryderi, som den har forvoldt. Efter det foreliggende Lovforslag vil denne Erhvervsskat jo nok give mere Udbytte til Erhvervskommunen, men vil den ikke forurette Opholdskommunen? Jeg tænker her nærmest paa Landkommuner, der ligge umiddelbart op ad en Købstad. Naar nu, som foreslaaet, Skatteydere i visse bestemte Stillinger med ned